

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 83 0 К 017639 18 Кжж
Бања Лука, 30.01.2018. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Весне Антонић као предсједнице вијећа, Обрена Бужанина и др Вељка Икановића као чланова вијећа, уз учешће Соње Матић као записничара, у кривичном предмету против оптуженог И.Б., због кривичног дјела отмица из члана 165. став 1. у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби окружног јавног тужиоца из Бијељине, изјављеној против пресуде Окружног суда у Бијељини број: 83 0 К 017639 17 Кж 2 од 17.11.2017. године, у сједници вијећа одржаној дана 30.01.2018. године, донио је

П Р Е С У Д У

Одбија се, као неоснована, жалба окружног јавног тужиоца из Бијељине и потврђује пресуда Окружног суда у Бијељини број: 83 0 К 017639 17 Кж 2 од 17.11.2017. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Зворнику број 83 0 К 017639 13 К 2 од 18.04.2017. године оптужени И.Б. је оглашен кривим због кривичног дјела отмица из члана 165. став 1. у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 49/03, 108/04, 37/06, 73/10, 1/12 и 37/13; у даљем тексту: КЗ РС), које је чињенично описано у изреци те пресуде, па га је суд за учињено кривично дјело осудио на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 2 (два) мјесеца. У изречену казну затвора урачунато му је вријеме проведено у притвору од 31.10.2012. до 28.11.2012. године. Оптужени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка у паушалном износу од 150,00 КМ.

У поступку по жалби браниоца оптуженог на цитирану пресуду, Окружни суд у Бијељини је пресудом број број: 83 0 К 017639 17 Кж 2 од 17.11.2017. године, уважавањем жалбе, преиначио цитирану пресуду Основног суда у Зворнику број 83 0 К 017639 13 К 2 од 18.04.2017. године тако што је оптужени И.Б. на основу члана 298. тачка в) Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 51/12 и 91/17; у даљем тексту ЗКП РС) ослобођен оптужбе да је починио кривично дјело отмица из члана 165. став 1. у вези са чланом 23. КЗ РС. Одлучено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава.

Против те пресуде жалбу је благовремено изјавио окружни јавни тужилац из Бијељине због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС и погрешно утврђеног чињеничног стања, члан 313. став 1. ЗКП РС), с приједлогом да Врховни суд Републике Српске жалбу уважи, преиначи другостепену пресуду и оптуженог огласи кривим за наведено кривично дјело или побијану пресуду укине и предмет врати на поновно суђење.

Одговор на жалбу окружног јавног тужиоца поднијела је бранилац оптуженог Т.С.С., адвокат из Б. и предложила да се жалба окружног јавног тужилаштва у Бијељини као неоснована одбије.

Сједницу трећестепеног вијећа овај суд је, сходном примјеном одредби члана 318. став 1. у вези са чланом 333. став 2. ЗКП РС одржао без обавјештавања странака и браниоца, с обзиром да тужилац у жалби а ни бранилац у одговору на жалбу нису тражили да буду обавјештени о сједници вијећа.

Испитујући побијану другостепену пресуду сходном примјеном одредби члана 320. ЗКП РС у дијелу који се жалбом побија, а по службеној дужности и у дијелу да ли је на штету оптуженог повријеђен Кривични закон, овај суд је одлучио као у изреци пресуде из слиједећих разлога:

Супротно жалбеним тврдњама, овај суд је пажљивом и детаљном анализом садржаја побијане пресуде у вези са жалбеним приговорима нашао да у поступку доношења и писмене израде побијане пресуде није почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС у облику недостатка разлога о одлучним чињеницама, како се то жалбом тврди.

Осим тога, ни чињенична основа те пресуде није захваћена недостацима који би довели у сумњу правилност закључка побијане пресуде да се из чињеничног утврђења које произлази из доказа проведених на главном претресу пред првостепеним судом, а који су прихваћени као доказни материјал од стране другостепеног суда, не може ван разумне сумње извести закључак да је оптужени на начин, мјесто и вријеме детаљније описано у диспозитиву потврђене оптужнице, односно изреци пресуде Основног суда у Зворнику број 83 0 К 017639 13 К од 10.07.2015. године (с којом се јавни тужилац сагласио неулагањем жалбе на ту пресуду) учинио кривично дјело отмица из члана 165. став 1. у вези са чланом 23. КЗ РС.

Наиме, приговор жалбе о почињеном облику битне повреде одредаба кривичног поступка, која се манифестује у одсуству разлога у образложењу за одлучне чињенице, се своди на уопштenu тврдњу која није конкретизирана јасним прецизирањем чињеница од одлучног значаја у погледу којих су изостали разлози у образложењу, па се овако уопштене и неаргументоване тврдње не могу прихватити као основане.

Суштина жалбених приговора се, према образложењу жалбе, своди на тврдњу о погрешно утврђеном чињеничном стању и развија на тези да је погрешан закључак побијане пресуде о недостатку доказа да је оптужени починио предметно кривично дјело. У прилог такве тезе, позивајући се на исказе свједока Х.Х., Е.С. и С.П., жалба тврди да је у присуству овог оптуженог осуђени А.Х. у мотелу Б. у Ш. наредио оштећеном Х. да својим возилом с њима крене у правцу С. пријетећи да ће га убити ако не врати паре, затим да је у његовом присуству А.Х. упутио пријетњу убиством

оштећеног Х., коју је саопштио Х. супрузи испред њиховог стана у Б., те да је прихватио да иде у колони возила, у којој је и возило оштећеног и у којем је сједио и осуђени А., у правцу С., те да је прихватио кад су били изнад З. да оштећени Х. пређе у његово возило, у ком возилу је настављено превозење оштећеног у правцу С.

Наведене чињенице, жалба закључује, несумљиво потврђују да је оптужени заједно са осуђеним А.Х. и М.Б., као саизвршилац учествовао у извршењу наведеног облика кривичног дјела отмице. Слиједом тога, жалба тврди да није ни битно да ли је возилом управљао оптужени И.Б. или свједок Е.С., па из тих разлога измјеном чињеничног описа у изреци првостепене пресуде (која је преиначена побијаном другостепеном пресудом) у сегменту ове небитне околности, није ништа додатно на штету оптуженог.

Наведеним аргументима жалбе није доведена у питање правилност закључка побијане пресуде да чињенице које произлазе из доказа проведених у поступку доношења побијане пресуде, не пружају основа да се ван разумне сумње може закључити да је оптужени починио кривично дјело отмица из члана 165. став 1. у вези са чланом 23. КЗ РС.

Ово из разлога што жалба превиђа да чињенице на које се позива (којим указује на присуство оптуженог И.Б. ситуацијама у којима је осуђени А.Х. наредио оштећеном Х. да својим возилом с њима крене у правцу С. пријетећи му да ће га убити ако не врати паре, као и упућеној пријетњи испред стана оштећеног Х. у Б.), нису садржане у чињеничном опису дјела осуђујуће пресуде Основног суда у Зворнику број 83 0 К 017639 13 К од 10.07.2015. године као радња извршења дјела овог оптуженог, па с обзиром да се на ту пресуду окружни јавни тужилац није жалио, то се у наставку поступка чињенични идентитет кривичног дјела не изводи из оптужнице него из те пресуде која жалбом тужиоца није оспорена.

Дакле, када је првобитни чињенични опис радње извршења дјела из оптужнице измјењен у првостепеној пресуди, а тужилац то није побијао жалбом на пресуду, па дође до укидања те пресуде по жалби изјављеној у корист оптуженог, онда се у наставку поступка на поновљеном главном претресу не може узети оптужница за основицу пресуде донесене у новом поступку, јер се тужилац неулагањем жалбе против укинуте пресуде сагласио са чињеничним идентитетом кривичног дјела у тој пресуди.

У конкретном случају првостепени суд је у изреци пресуде број 83 0 К 017639 13 К 2 од 18.04.2017. године, која је донесена у поновном поступку, противно принципу забране *reformatio in peius* (преиначења на горе) садржаном у одредби члана 320. ЗКП РС измјенио чињенични опис радње извршења дјела оптуженог, који је садржан у укинутој пресуди по жалби његовог браниоца. На тај начин је првостепени суд повриједио објективни идентитет оптужбе, излазећи из оквира чињеничног описа радње извршења дјела који је садржан у изреци укинуте пресуде (с којом се јавни тужилац сагласио неулагањем жалбе) стављајући на терет оптуженом суштински другачије чињенице у опису радње извршења.

Како је наведеним измјенама првостепени суд је, како то правилно закључује и побијана пресуда, повриједио чињенични идентитет оптужбе када је оптуженом ставио на терет и оне чињенице које тужилац није обухватио у чињеничном опису дјела у оптужници (у конкретном случају, чињеничном опису у изреци укинуте првостепене

пресуде са којим се тужилац сагласио, и који као такав егзистира у даљем току поступка као основа за доношење нове пресуде), то је другостепени суд правилно поступио када је у поступку доношења побијане пресуде на претресу пред тим судом одржаном 17.11.2017. године за основу узео чињенични опис радње извршења дјела у изреци првостепене пресуде број 83 0 К 017639 13 К од 10.07.2015. године.

За наведене закључке у погледу повреда поступка учињених од стране првостепеног суда у сегменту везаности пресуде за оптужбу, побијана пресуда је дала врло детаљне и јасне разлоге у образложењу (на страни 4. пасус 2. и 3; на страни 5. и страни 6. пасус 1.), које као мјеродавно образложење прихвата и овај суд у цјелости.

Доказе изведене на главном претресу пред првостепеним судом, а који су прихваћени као доказни материјал на претресу пред другостепеним судом, на које се децидно позива побијана пресуда у образложењу пресуде интерпретирајући њихов садржај у сегменту чињеница од одлучног значаја, су, према датим разлозима, оцјењени на начин прописан одредбом члана 295. став 2. ЗКП РС, па је резултат такве оцјене закључак побијане пресуде да из наведеног доказног материјала не произлази ван разумне сумње да је оптужени на начин, мјесто и вријеме детаљније описано у изреци цитиране укинута првостепене пресуде с којом се јавни тужилац сагласио неулагањем жалбе на ту пресуду и који чињенични идентитет дјела егзистира у даљем току поступка као основа за доношење нове пресуде) учинио кривично дјело отмица из члана 165. став 1. у вези са чланом 23. КЗ РС.

За извршену оцјену доказа на описани начин и закључак до кога је дошао таквом оцјеном, у образложењу пресуде су на странама 6; 7; и 8. дати врло детаљни, јасни и увјерљиви разлози па се подносилац жалбе упућује на те разлоге као валидно образложење.

Код таквог чињеничног утврђења, другостепени суд је правилно примјенио закон када је уважавањем жалбе браниоца оптуженог преиначио првостепену осуђујућу пресуду, тако што је донио пресуду којом се оптужени на основу одредби члана 298. тачка в) ЗКП РС ослобађа од оптужбе да је починио наведено кривично дјело.

Из изнијетих разлога жалба окружног јавног тужиоца на побијану пресуду другостепеног суда се показује као неоснована, на што се и у одговору браниоца оптуженог на ту жалбу оправдано указује, па је овај суд одлучио као у изреци, те жалбу окружног јавног тужиоца, сходном примјеном одредбе члана 327. ЗКП РС, одбио као неосновану и побијану пресуду потврдио.

Записничар
Соња Матић

Предсједница вијећа
Весна Антонић

Тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић